

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lipca 2021 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **D. K.**,

skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 17 grudnia 2020 r., sygn. akt IX Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 2 października 2019 r, sygn. akt IX K (...),

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 2 października 2019 r. (sygn. akt IX K (...)) D. K. został uznany winnym czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (u.p.n.), za który wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda. Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 17 grudnia 2020 r. (sygn. akt IX Ka (...)), że czyn sprawcy zakwalifikowano jako posiadanie środka odurzającego z art. 62 ust. 2 u.p.n. i obniżono karę pozbawienia wolności do 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałej części wyrok utrzymano w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi zarzucam rażące naruszenie prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu, tj.:

- „1. art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.p.n.) w związku z art. 68 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz z art. 3 k.k. polegające na zakwalifikowaniu czynu przypisanego skazanemu jako przestępstwa opisanego w art. 62 ust. 2 u.p.n. pomimo dokonania poprawnych ustaleń faktycznych, iż D. K. jest pacjentem medycznej marihuany, korzystającym z konopi innych niż włókniste w związku z koniecznością medyczną, że stosowanie tych konopi ma dodatni wpływ na jego stan zdrowia, a zatem nie doszło do zamachu na dobro chronione zastosowanym przepisem karnym;*
- 2. art. 26 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie, pomimo dokonania poprawnych ustaleń faktycznych, iż D. K. wszedł w posiadanie przedmiotowego ziela konopi innych niż włókniste w celach leczniczych w związku z leczeniem nowotworu mózgu.”*

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części odnoszącej się do skazanego D. K. oraz o jego uniewinnienie.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Apelacje obrońców oskarżonego kwestionowały ustalenia faktyczne w zakresie w jakim stwierdzono, że nabyty prawie 1 kilogram marihuany miał być następnie wprowadzony do obrotu. Obrońcy postulowali zakwalifikowanie tego czynu jako przestępstwa posiadania środka odurzającego z art. 62 u.p.n. Sąd odwoławczy uznał racje apelujących i zmienił orzeczenie zgodnie z ich wnioskiem.

W środkach odwoławczych podnoszono, że oskarżony zażywa marihuanę w celach leczniczych. Zagadnienie to znalazło swoje odzwierciedlenie w pogłębionych rozważaniach Sądu odwoławczego w odniesieniu do wymiaru kary. Sąd podzielił argumenty obrony, iż stan zdrowia oskarżonego powinien wpływać na ocenę stopnia społecznej szkodliwości oraz winy. Podkreślił jednak, że oskarżony zakupił wraz z drugim współoskarżonym prawie 1 kg narkotyku, więc argumenty, iż uczynił to wyłącznie na własny użytek nie były przekonywujące. W depozycjach oskarżonego odnaleźć można, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd odwoławczy twierdzenia, że ten wypala tygodniowo ok. 25-30 g marihuany, co wskazuje na także pozamedyczne, tj. rekreacyjne cele tej konsumpcji. Sąd jednoznacznie dał wyraz swojemu przekonaniu, że zakup wspólnie i w porozumieniu z inną osobą kilograma narkotyku zasługuje na ukaranie, ale biorąc pod uwagę okoliczności związane ze sprawcą powinno się uwzględnić je jako okoliczności łagodzące.

W apelacjach nadto nie pojawiała się argumentacja związana ze stanem wyższej konieczności wyłączającym bezprawność ani kwestionowaniem naruszenia dobra prawnego stojącego u podstaw penalizacji posiadania środków odurzających. Pogląd ten i to w formie zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego pojawił się dopiero na etapie kasacyjnym. Jednak, jak już wspomniano wcześniej – Sąd odwoławczy rozważał zagadnienia stanu zdrowia oskarżonego w zakresie winy i stopnia społecznej szkodliwości, przekonywująco wskazując, że do realizacji znamion typu jednak doszło. W tym zakresie pogląd zaprezentowany w kasacji nie może zostać uznany za skuteczny zarzut. Rażące naruszenie prawa materialnego może stanowić podstawę uchylenia prawomocnego orzeczenia jeżeli w jego rezultacie doszło do wydania orzeczenia tak niesprawiedliwego, że niedopuszczalne z punktu widzenia aksjologii prawa materialnego byłoby jego pozostawienie w obrocie. Ciężar udowodnienia tego spoczywa jednak w postępowaniu kasacyjnym na skarżącym. Nie każdy, nawet najbardziej interesujący pogląd prawny, zwłaszcza idący „w poprzek” poglądu większościowemu może sam w sobie oznaczać, że przyjęcie tego ostatniego poglądu ma charakter rażącego naruszenia prawa.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

